

Sportovní reportáž

Upozorňuji ctěné čtenáře, že níže uvedené povídání je pouhou a nepodloženou fikcí, která by se v civilizované společnosti nemohla stát. I když...

Vážení přátelé. Vítám Vás na životně důležitém zápase Hasiči versus Obyvatelstvo. Nejprve si představme hráče. Na straně hostů (Hasičů) se jedná o několik osob mužského pohlaví, kteří se k tomuto duelu vystrojili do těžkých bot, víceméně nepohodlných tlustých kalhot a kabátu ze stejného materiálu, navíc vyzdobených jasně zelenými proužky, dlouhých rukavic a na hlavách mají podivné plastové helmy. Na zádech každého z nich visí jakýsi přístroj, který je hadicí spojen s prapodivnou maskou – pravděpodobně aby ztížili svoji identifikaci.

Družstvo domácích – Obyvatelstva – oproti tomu nastupuje v pohodlném domácím oblečení. Je jich nepoměrně více, ale na rozdíl od Hasičů mají ve svých řadách i ženy a děti.

V tomto zápase se bude hrát o dobytí bašty domácího týmu – bytového domu na běžném městském sídlišti. Hasiči se budou snažit dostat do těsné blízkosti domu a poté vniknout dovnitř a zde se pokusit o záchranu obyvatel. V domě totiž bude zuřit požár jednoho z bytů ve čtvrtém patře.

Cílem domácích je co nejvíce znesnadnit, popřípadě úplně znemožnit hostům jakýkoliv efektivní postup.

Nastal čas k odstartování zápasu. Jeden z domácích si při přípravě večeře zdřímł a místo vůně guláše se z kuchyně začal linout černý dým, kterým probleskují divoké plameny. Telefonát na všeobecně známou linku zvedá ze židlí partu hasičů. Ve skvělém čase devadesáti sekund naskakují do velkých červených aut a za pronikavého ječení sirén se proplétají hustým provozem na místo souboje. Je ale vidět, že domácí neponechávají nic náhodě. Nenápadně se vmísili mezi ostatní účastníky silničního provozu a dávají hasičským šoférům co proto. Zdržují je pomalou jízdou, a aby soupeři umožnili průjezd, tak to je ani nenapadne. A nyní jeden z obránců sáhl po nové zbrani – pomalou jízdou nechává dojet hasičskou Tatra až k sobě a vši silou brzdí. Hasičský řidič brzdí rukama, nohama a možná i očima. Přesto se mu dvacet tři tun železa a vody nedaří zastavit a naráží do obránce, za což obdrží od pomáhajícího ochránce červenou kartu. Přesto se hostům daří dopravit sebe a techniku do blízkosti místa utkání. Jen musí ještě z cesty odstranit několik úžasně zaparkovaných aut a už zastavují před domem. Už teď je jasné, že triumf hasičů – automobilový žebřík – je momentálně mimo hru, protože přes všechnu snahu se jim ho nepodařilo dostat na místo, kde by se dal použít.

Domácí tým okamžitě organizuje další obranný tah – seskupují se v těsné blízkosti aut, čímž úspěšně brání v jakékoliv protiakci hasičů. Ti se přesto zmocňují svého náčiní a pospíchají k domu, kde na ně čekají zamčené vstupní dveře. Protože nikdo z bránících hráčů klíče soupeři neposkytne, musí zasahující předvést oblíbenou fintu zvanou „násilný vstup“.

Nastává taktická chyba domácích. Majiteli hořícího bytu se totiž hra přestává líbit a z okna haleká na hasiče, aby mu pomohli. Za to se mu dostává spousty rad od bývalých spoluhráčů, jak si má zachránit život sám. Mezitím se tým záchranářů probíjí neskutečnou spoustou předem nastražených překážek na temných zakouřených chodbách. Kytky, botníky, kočárky a jízdní kola, to vše celkem úspěšně brání v jejich vítězném postupu. Dva z útočníků postupují domem a skoro na kolenou prosí obyvatele o opuštění objektu. Dostává se jim výsměchu a

mnohde i ostřejšího slova. Proč by přece ONI, OBYVATELÉ měli poslouchat nějakého upoceného hasiče, vždyť u nich přece nehoří! Po odchodu záchranářů se tito obyvatelé přesunují k oknům svých bytů a hlasitým dožadováním se pomoci úspěšně oslabují hostující tým.

Přes všechna příkoří, která museli hasiči vytrpět a překonat, se jim v relativně krátkém čase podařilo najít postižený byt, uhasit oheň, přidušeného a popáleného majitele (který si už vůbec nechce hrát) oživit a předat doktorovi. Reptající domácí tým sice ještě narychlo organizuje veřejnou besedu na téma „Co všechno udělali hasiči špatně a jak bychom to MY udělali lépe“. Na rebelantský názor, že by se hasičům možná mělo poděkovat, bylo konstatováno, citují: „Co by ještě nechtěli, udělali nám tady akorát bordel a navíc – vždyť jsou za to PLACENÝ!!!“ (konec citátu). Poté se obyvatelé s pocitem dobře odvedené práce pomalu rozcházejí do svých domovů.

A co hasiči? Ještě několik desítek minut vyklízí zpustošený byt, s milimetrovou přesností se s technikou vymotávají mezi úplně nesmyslně zaparkovanými plechovými miláčky, aby po pár kilometrech jízdy nejdříve doplnili vozy vším potřebným tak, aby byly připraveny k výjezdu, pak si dají do pořádku svoji výzbroj a výstroj, zhltnou trochu vychladlého jídla a čekají na další urputné klání. Tentokrát to může být na silnici, ve vodě, ve skalách, prostě kdekoliv. A soupeřem může být každý. Ale kdo by to „za ty prachy“ nedělal, že?

Tak chlapci, hurá na ně. Zachraňujte zdraví, životy a majetky lidem, kteří se chovají tak, jako by o to ani nestáli. Nastavujte svou kůži bez ohledu na své rodiny jen proto, že někdo neudělá to, co má udělat tak, jak by se to udělat mělo. Protože hasič tady byl, je a doufám, že bude pro to, aby těm ostatním pomohl. A ne proto, že je za to placený. Dělá to proto, že to umí, že chce a může pomáhat ostatním. A dělá to navzdory politikům a různým „chytrákům“, kteří přeci nejlépe vědí, jak mají fungovat hasiči. Jenže jak dlouho to ti hasiči ještě vydrží? Já doufám, že dlouho, protože ani já a ani vy nevíme dne ani hodiny, kdy tyhle kluky v červených autech budeme potřebovat.